Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN
MAUREEN JOHNSON
ROBIN WASSERMAN

Povești de la Academia Vânătorilor de Umbre

Traducere din limba engleză și note de
OFELIA AL-GAREEB și SHAUKI AL-GAREEB

CORINT BOOKS
2018

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Bun venit la Academia Vânătorilor de Umbre! 7
Pierdutul Herondale 67
Diavolul din Whitechapel. 121
Doar umbre 177
Răul pe care îl iubim 241
Prinți palizi și mai palizi regi 323
Amărăciunea unei inimi. 377
Proba Focului 425
Născuți spre-o noapte fără de hotare 477
Îngerii se pogoară de două ori. 557

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Simon o privi preț de un moment îndelungat.
Era atât de frumoasă și de impresionantă,
încât găsi că era prea mult ca el să-i poată face față.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

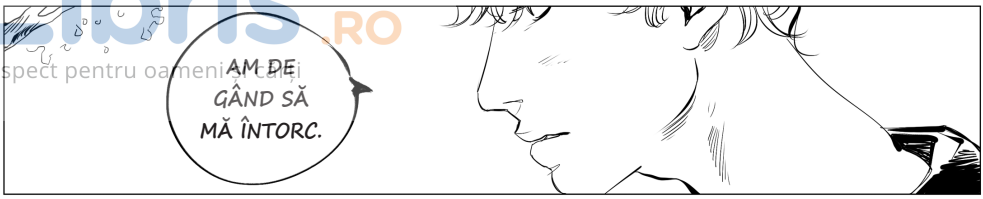

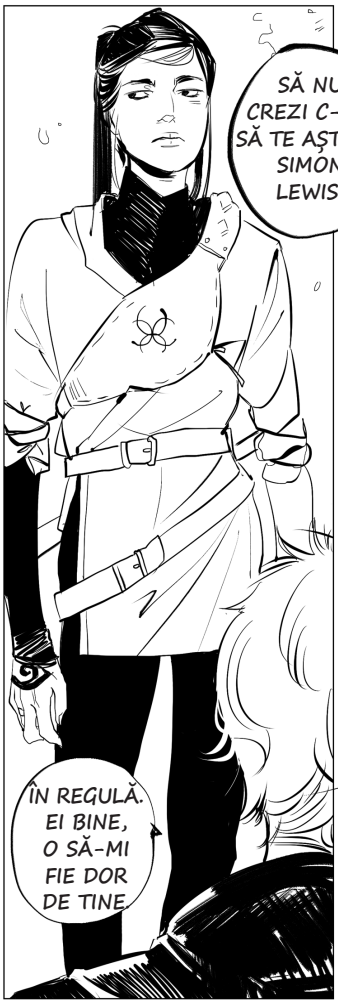

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

5

Problema era că Simon nu știa cum să facă bagajele ca un șmecher.

Pentru o drumeție cu cortul, sigur; să rămână acasă la Eric peste noapte sau pentru o cântare în weekend, în regulă; sau să meargă în vacanță la plajă cu mama sa și cu Rebecca, nicio problemă. Simon putea în orice clipă să arunce într-o geantă niște loțiune de plajă și șorturi sau tricouri cu formația și lenjerie curată. Simon era pregătit pentru o viață normală.

De aceea era total nepregătit pentru a-și face bagajele ca să meargă la un centru de antrenament de elită unde ființe pe jumătate îngeri care luptau cu demoni, cunoscute drept vânători de umbre, urmau să încerce să-l transforme într-un membru al propriei lor rase de războinici.

În cărți și în filme, oamenii erau fie transportați pe un tărâm magic în hainele în care se îmbrăcau ziua, fie trecuți repede peste toată tevatura cu făcutul bagajelor. Simon se simțea acum de parcă fusese jefuit de informații vitale de către media. Oare trebuia să-și pună cuțitele de bucătărie în bagaj? Se cuvenea să-și ia prăjitorul de pâine și să-l folosească pe post de armă?

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți.

Simon nu făcu niciunul din aceste lucruri. În schimb, alese varianta sigură: lenjerie intimă curată și tricouri haioase. În mod sigur vânătorilor de umbre le plăceau tricourile haioase, nu-i așa? Tuturor le plac tricourile haioase.

— Tinere, nu știu ce părere au despre tricourile cu bancuri porcoase într-o academie militară, îi spuse mama sa.

Simon se întoarse, prea iute, cu inima în gât. Mama lui stătea în cadrul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Chipul ei veșnic îngrijorat era cutat de și mai multe griji, dar în cea mai mare parte se uita cu drag la el. Așa cum o făcuse mereu.

Cu excepția faptului că într-un alt șir de amintiri, la care Simon nu prea avea acces, el devenise vampir și ea îl alungase din casa lor. Acesta era unul dintre motivele pentru care Simon se ducea la Academia Vânătorilor de Umbre, pentru care o mințise cu nerușinare pe mama sa că voia cu disperare să meargă. Îl pusese pe Magnus Bane — un magician cu ochi ca de pisică; Simon chiar cunoștea un magician cu ochi de pisică adevărați — să falsifice hârtiile pentru a o convinge că avea o bursă la o academie militară fictivă.

Făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a nu fi nevoit să se uite la mama sa în fiecare zi și să-și aducă aminte cum îl privise atunci când îi fusese frică de el, atunci când îl urâse. Atunci când ea îl trădase.

— Cred că mi-am evaluat destul de bine tricourile, îi răspunse Simon. Sunt un tip destul de chibzuit. Nimic prea impertinent pentru armată. Numai chestii bune pentru măscăriciul clasei. Ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, altminteri nu te-aș lăsa să pleci, îi zise mama sa.

Se duse spre el și îl sărută pe obraz, părând surprinsă și rănită atunci când el tresări, dar nu comentă, nu în ultima lui zi. În schimb, îl cuprinse în brațe.

— Te iubesc. Să ții minte asta!

Simon știa că nu era drept: mama lui îl dăduse afară socotind că nu mai era cu adevărat Simon, ci un monstru păgân care avea înfățișarea

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

fiului ei. Și totuși, el continua să creadă că ea ar fi trebuit să-l recunoască și să-l iubească în pofida a tot ceea ce se întâmplase. Nu putea să uite ce făcuse ea.

Cu toate că ea uitase asta, cu toate că, în ceea ce o privea pe mama lui sau aproape pe oricine altcineva pe lume, nu se întâmplase niciodată.

Așa că era nevoit să plece.

Simon încercă să se relaxeze în îmbrățișarea ei.

— Am destule pe cap, zise el, apucând-o de braț. Dar voi încerca să țin minte asta.

Ea se trase îndărăt.

— Câtă vreme ai s-o faci. Ești sigur că e-n regulă să te ducă prietenii tăi?

Se referea la prietenii vânători de umbre ai lui Simon (despre care el pretindea că erau amicii lui de la academia militară care îl inspiraseră să li se alăture). Prietenii vânători de umbre ai lui Simon erau celălalt motiv pentru care el pleca.

— Sunt sigur, răspunse Simon. Pa, mamă! Te iubesc!

Vorbea serios. Nu încetase niciodată să o iubească, în această viață sau în oricare alta.

Te iubesc necondiționat, îi spusese mama lui, de câteva ori, când era mai mic. *Așa iubesc părinții. Te iubesc orice-ar fi.*

Oamenii spun astfel de lucruri, fără să se gândească la potențialele scenarii de coșmar sau la condiții îngrozitoare, la întreaga lume care se schimbă și la iubirea care dispare. Niciunul din ei nu visase vreodată că iubirea avea să fie pusă la încercare și să nu treacă testul.

Rebecca îi trimisese o felicitare în care scria: *NOROC BUN, SOLDĂȚEL!* Simon își aminti, chiar și atunci când i se încuiase ușa în nas, blocată în toate felurile cu putință, brațul surorii lui în jurul umerilor săi, glasul ei blând la urechea lui. Ea îl iubise, chiar și atunci. Așa stătea treaba. Era ceva, dar nu destul.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Nu putea să rămână acolo, prins între două lumi și două șiruri de amintiri. Trebuia să evadeze. Trebuia să plece și să devină erou, așa cum fusese cândva. Cu siguranță asta nu avea să facă rău nimănui.

Simon se opri înainte de a-și pune geanta pe umăr și de a porni spre Academie. Vârî felicitarea de la sora lui în buzunar. Părăsi casa pentru o viață nouă și bizară și luă cu el iubirea ei, așa cum o mai făcuse cândva.

Simon se întâlnea cu prietenii lui, deși niciunul nu mergea la Academie. Căzuse de acord să vină la Institut și să-și ia rămas-bun înainte să plece.

Fusese o vreme când el putea să vadă fără ajutor prin iluziile magice, însă acum avea nevoie de ajutorul lui Magnus. Simon ridică privirea spre clădirea impozantă și stranie a Institutului, amintindu-și tulburat că mai trecuse pe lângă ea până atunci și văzuse doar o clădire părăsită. Totuși, aceasta era o altă viață. Își aminti un soi de pasaj din Biblie despre modul cum văd copiii într-o oglindă întunecată[1], dar a crește înseamnă a vedea lucrurile limpede. Putea să deslușească Institutul destul de clar: o structură impresionantă, care se înălța mult deasupra capului său. Genul de clădire menită a-i face pe oameni să se simtă ca niște furnici. Simon împinse poarta filigranată, străbătu aleea îngustă care șerpuia în jurul Institutului și traversă curtea.

Zidurile care înconjurau Institutul împrejmuiau o grădină ce se străduia să fie înfloritoare, dată fiind vecinătatea ei cu un bulevard din New York. Existau alei și bănci impresionante din piatră, ba chiar și o statuie a unui înger, care îl neliniștea pe Simon, de vreme ce era fan *Doctor Who*. Îngerul nu vărsa lacrimi, dar părea prea deprimat pentru gustul lui Simon.

Pe o bancă din piatră în mijlocul grădinii erau așezați Magnus Bane și Alec Lightwood, un vânător de umbre care era înalt și brunet și cât

[1] 1 Corinteni, 13:12.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

se poate de puternic și de tăcut, cel puțin în preajma lui Simon. Totuși, Magnus era vorbăreț, avea acei ochi de pisică anterior menționați și puteri magice, iar în momentul de față era îmbrăcat într-un tricou mulat, cu imprimeu în dungi ca de zebră, cu accente roz. Magnus și Alec ieșeau împreună de ceva timp; Simon bănuia că Magnus putea să vorbească singur cât pentru amândoi.

În spatele lui Magnus și Alec, rezemate de un zid din piatră, se aflau Isabelle și Clary. Isabelle stătea sprijinită de zidul grădinii, privind peste el în depărtare. Arăta de parcă se afla în toiul unei ședințe foto incredibil de fermecătoare. Pe de altă parte, așa proceda mereu. Era talentul ei. Clary, totuși, o privea cu încăpățânare pe Isabelle și îi vorbea. Simon își spuse că până la urmă Clary avea să izbutească și să o determine pe Isabelle să-i acorde atenție. Acesta era talentul *ei*.

Pe oricare dintre ele o privea, simțea un junghi de durere în piept. Faptul că le privea pe amândouă îi stârni o durere surdă, constantă.

Așa că Simon alese în schimb să-l caute pe prietenul său Jace, care stătea în genunchi în iarba înaltă și își ascuțea un pumnal scurt pe o piatră. Simon presupuse că Jace avea motivele sale pentru asta; sau poate doar știa că arăta grozav în timp ce o făcea. Era o posibilitate ca el și Isabelle să realizeze împreună o ședință foto pentru *Revista Durilor.*

Se adunaseră cu toții. Pentru el.

Simon s-ar fi simțit atât onorat, cât și iubit, doar că în mare parte se simțea ciudat, deoarece avea doar câteva crâmpeie de amintiri care spuneau că el îi cunoștea pe acei oameni cât de cât, și o viață întreagă de amintiri care spuneau că ei erau niște străini înarmați, excesiv de aprigi. Genul acela de oameni pe care îi eviți în mijloacele de transport în comun.

Adulții de la Institut și din Conclav, părinții lui Isabelle și Alec, și ceilalți oameni, erau cei care sugeraseră că, dacă Simon dorea să devină vânător de umbre, trebuia să se ducă la Academie. Aceasta își deschidea porțile pentru prima dată în ultimele decenii pentru a-i primi pe

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

ucenicii care urmau să completeze rândurile vânătorilor de umbre pe care recentul război le decimase.

Lui Clary nu-i surâdea ideea. Isabelle nu spusese absolut nimic în legătură cu subiectul, însă Simon știa că nici ei nu-i plăcea. Jace susținuse că el era perfect capabil să-l antreneze pe Simon în New York, ba chiar se oferise să facă el totul și să-l aducă pe Simon la același nivel de pregătire cu al lui Clary. Lui Simon asta i se păruse ceva înduioșător și se gândise că el și Jace fuseseră probabil mai apropiați decât își amintea el, dar adevărul crunt era că nu voia să rămână în New York.

Nu voia să rămână în preajma *lor*. Nu credea că putea să suporte expresia constantă de pe chipurile lor — mai ales de pe fețele lui Isabelle și a lui Clary — de speranță dezamăgită. De fiecare dată când îl vedeau, îl recunoșteau, îl știau și așteptau lucruri de la el. Și de fiecare dată se izbeau ca de un zid. Era ca și cum ar fi privit pe cineva săpând acolo unde știa că îngropase ceva prețios, săpând și săpând întruna și dându-și seama că orice ar fi fost… dispăruse. Dar continua să sape exact la fel, deoarece ideea de a pierde acel lucru era îngrozitoare și, deoarece, poate…

Poate…

El era acea comoară pierdută. El era acel „poate”. Și îi displăcea. Acela era secretul pe care încerca să-l țină față de ei, cel pe care se temea mereu că avea să-l dea în vileag.

Trebuia doar să mai treacă prin acest ultim rămas-bun, iar apoi avea să fie departe de ei, până ce devenea mai bun, până ce era mai aproape de persoana pe care ei voiau de fapt să o vadă. Atunci ei nu aveau să fie dezamăgiți de el, iar el nu avea să fie un străin pentru ei. Avea să facă parte dintre ei.

Simon nu încercă să-și anunțe brusc prezența acolo întregului grup. În schimb, se duse cu pași șovăielnici spre Jace.

— Bună! îl salută el.

— O, făcu Jace nepăsător, ca și când nu așteptase acolo cu scopul de a-l conduce pe Simon. Ridică privirea, o căutătură aurie, nonșalantă, apoi privi în altă parte. Tu erai.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Să se creadă mai șmecher ca oricine era ceva specific lui Jace. Simon presupuse că la un moment dat probabil că înțelesese asta și chiar îi plăcuse.

— Hei, m-am gândit că n-o să mai am ocazia să te întreb din nou asta. Tu și cu mine, zise Simon. Suntem destul de apropiați, nu-i așa?

Jace îl privi un moment, cu chipul foarte calm, apoi sări în picioare și spuse:

— Absolut. Uite-așa suntem. Își încrucișă două degete. De fapt, suntem mai mult așa. Încercă să le încrucișeze iar. La început a existat puțină tensiune, după cum poate că îți vei aminti mai târziu, dar asta s-a rezolvat când ai venit la mine și mi-ai mărturisit că te luptai cu sentimentele tale de gelozie intensă față de – și acestea au fost cuvintele tale – înfățișarea mea uluitoare și farmecul irezistibil.

— Așa am făcut? întrebă Simon.

Jace îl bătu pe umăr.

— Da, amice. Îmi amintesc limpede.

— Bine, mă rog. Chestia e că... Alec e mereu tăcut în preajma mea, zise Simon. E doar sfios sau l-am supărat și nu-mi aduc eu aminte? Nu mi-ar plăcea să plec fără să încerc să îndrept lucrurile.

Expresia lui Jace căpătă din nou acea anumită liniște.

— Mă bucur că m-ai întrebat asta, spuse el într-un final. Se mai petrece ceva. Fetele nu vor ca eu să-ți spun, dar adevărul este că...

— Jace, nu-l mai monopoliza pe Simon! zise Clary.

Ea vorbi ferm, așa cum o făcea mereu, iar Jace se întoarse, așa cum o făcea mereu, răspunzând chemării ei într-un fel în care nu o mai făcea pentru nimeni. Clary veni spre ei, iar Simon simți din nou acel junghi în piept pe măsură ce capul ei roșcat se apropia. Era atât de mică!

În timpul uneia dintre sesiunile lor de pregătire ghinioniste, în care Simon fusese degradat la rangul de simplu observator după ce își scrântise încheietura mâinii, îl văzuse pe Jace aruncând-o pe Clary într-un perete. Ea se răzbunase imediat.

În pofida acestui fapt, Simon continua să simtă că ea avea nevoie să fie protejată. Faptul că simțea asta stârnea un gen anume de groază,

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

să ai emoții fără amintiri. Simon avea senzația că era nebun pentru că avea asemenea sentimente față de străini, fără să fie susținute cum ar trebui de familiaritate și de experiențe pe care să și le poată aminti. În același timp, știa că nu simțea și nu se exprima suficient. Știa că nu le dădea ceea ce voiau ei.

Clary nu avea nevoie să fie protejată, dar undeva înlăuntrul lui Simon era fantoma unui băiat care voise dintotdeauna să fie cel care să o protejeze, și nu făcea decât să o rănească rămânând în preajma ei fără a fi capabil să fie acel tip.

Amintirile veneau, uneori ca un torent copleșitor și terifiant, însă cel mai adesea în cioburi mici, piese ca de mozaic pe care Simon nu prea reușea să le înțeleagă. O piesă era o străfulgerare în care mergea la școală cu Clary, cu mâna ei foarte mică și a lui doar ceva mai mare. Pe atunci se simțise mare, totuși, mare și mândru și responsabil pentru ea. Fusese hotărât să nu o dezamăgească.

— Bună, Simon! îl salută ea acum.

Ochii îi străluceau din pricina lacrimilor și Simon știa că erau numai din vina lui.

O luă pe Clary de mâna ei mică, bătătorită de arme și artă. Își dorea să poată să găsească o cale să creadă din nou, cu toate că știa că e imposibil, că era de datoria lui să o protejeze.

— Bună, Clary! Să ai grijă de tine, îi spuse. Știu că poți. Tăcu. Și să ai grijă și de Jace, bietul blond neajutorat.

Jace făcu un gest obscen, care îi lăsă lui Simon senzația de ceva familiar, așa că își dădu seama că era o chestie de-a lor. Jace își lăsă repezit mâna în jos atunci când Catarina Loss își făcu apariția dintr-o laterală a Institutului.

Era, ca și Magnus, magician, și prietena lui, dar în loc să aibă ochi ca de pisică, era albastră din cap până-n picioare. Simon avu impresia că ea nu-l plăcea prea tare. Poate că magicienii se plăceau doar între ei. Deși Magnus părea să-l placă destul de mult pe Alec.